

ze člunu na La Cchette bez Elory. A věděla jsem, že to bude zlé. Nebyla jsem ale připravená na ten plakát.

Na slova POHŘEŠOVANÁ DÍVKA, napsaná velkými červenými písmeny. Spolu s telefonním číslem na šerifa.

Sevřela se mi hrudí. Shodila jsem batoh a sedla si na přední schody, abych se vzpamatovala. Abych si vyčistila hlavu od toho podivného záblesku, který mě zčistajasna zasáhl.

Elora před někým utíká.

Kdosi ji v dešti pronásleduje.

Pohlcuje ji tma.

Jen pár vteřin, abych setřásla tu hrůzu. Její hrůzu. To je všechno, co potřebuju. Pak budu určitě schopná se znovu nadechnout.

Bouchly síťové dveře a já uslyšela na verandě za sebou kroky. Je to Evie. „Čau, Grey.“ Sedá si vedle mě na schody jako pták a nabízí mi půlku žvýkačky, kterou vydolovala z kapsy svých ustřižených kraťasů. „Slečna Roselyn povídala, že dneska ráno dorazíš. Přijela jsi teď?“

V La Cchette v Louisianě, které samo sebe prohlašuje světovým „Hlavním městem nadpřirozena“, mi připadá divné, že každá letní návštěva začíná chrlením otázek. Lidi ze sebe sypou dotazy, na které by přitom už sami měli znát odpovědi.

Jak to šlo tenhle rok ve škole?

Pořád máš dobrý známky?

Už máš kluka?

„Jo.“ Rozbaluju nabídku od Evie a kývu směrem k batohu u svých nohou. „Před pár minutama jsem vystoupila z poštovního člunu.“ Žvýkačka je trochu okoralá. Přemítám, jak dlouho ji nosila u sebe.

„Nevěděli jsme, jestli letos přijedeš...“ Eviin hlas umlká, letmo koukne na zvlněné okraje plakátu s POHŘEŠOVANOU. Na fotku uprostřed. Napůl zavřené oči a dlouhý tmavý culík. Na to jasně modré tílko s vybledlými žlutými hvězdičkami. A na úsměv ve stylu polibte mi prdel.

Elora.

„Je to moje nejlepší kamarádka,“ říkám. „Moje –“ Ale slova mi vážnou v krku.

„Tvoje milovaná dvojnice,“ dokončí Evie za mě a já kývu. Uvelebí se na schodu a vloží svou ruku do mé. „Takže jsi musela přijet.“

Eviina něžná laskavost je stejně důvěrně známá jako ohlazenost schodů vedoucích na verandu. A jako pach řeky. Jsem šťastná, že mě právě ona objevila jako první.

V koutcích očí mě štípe pot. Vytahuju si límeček trička a jemnými doteky ho utírám. Je sotva půl deváté ráno a už je nejmíň milión stupňů a pětisetprocentní vlhkost. Žila jsem tady skoro do devíti let, takže byste mysleli, že jsem na to zvyklá. Jenže mně vždycky chvíli trvá, než se znovu aklimatizuju, když jsem celý školní rok strávila s tátou v Arkansasu. Chci tím říct, že tam je pochopitelně taky horko... ale ne takové jako tady.

Nikde není tak horko jako tady. Ani takové vlhko. Trávit léto v La Cchette je jako žít tři měsíce v roce v něčí puse.

Odvracím oči od Elořiny fotky právě včas, abych si všimla zadní poloviny velkého černého hada, jenž mizí v trsu vysoké ostřice za dřevěným chodníkem. Je moc daleko na to, aby se dalo říct, jestli je to ploskolebec. Ale odhaduju, že nejspíš jo. To tlusté tělo ho prozrazuje. A navíc vím, že jsou tam pořád. Klouzají tam a zase zpátky pod našima